

Babák Mihály Szarvas polgármesterének a 2009. év március 15-iki ünnepségen elmondott beszéde

A történelem egy folyam, mely szakadatlanul táplálja a múlt tengerét.

Az ember élete egy szakasz benne, mely a születéssel kezdődik, és az elmúlással fejeződik be.

A történelem emberek, generációk, nemzetek történetéből, életéből táplálkozik, s áll össze az idő folyamává.

A történelem nem csak az idő, hanem az események láncolata, tapasztalása, bölcsesége, hibái, erényei, és maga a változás.

Nem lecke, melyet csak fel kell mondan. A történelem bölcsességét, tapasztalát felhasználva kell a mai gondokra megoldást keresni, belőle kell a jövő útjait tervezni.

Az ember a közössége, a nemzet révén képes történelmi tettekre, képes történelmi változásokat elérni. Elérni, amit maga elé tűzött, ha nem fél azok megvalósításától. Így ír dicsőséges történelmet, melyet emlegetnek nemzedékek.

Kedves szarvasi Polgárok!

Tisztelt ünneplő ifjúság!

Hölgyeim és uraim!

FOTO: NEWISAG

Újra március 15-e van, újra emlékezünk az 1848-49-es Forradalom és Szabadságharc dicsőségére, s midarra, ami akkor, 161 évvel ezelőtt történt, s amire mi utódom a mai napig büszkék vagyunk.

A tavasz egyik legszebb ünnepe a mai, melyben egy lesz a nemzet.

A tavasz önmagában is sokat jelent mindnyájunknak, hiszen ilyenkor megújul a természet, a hosszú és sötét tél, a fázós napok után visszatér az élet. Mindez bennünk, embereken is új reményt kelt, mi is megújulunk, hiszünk a ciklikus, állandó újjászületésben és abban, hogy a természettel együtt mi magunk is képesek vagyunk a megújulásra. Az ünnep pedig az

állandóságot hozza el. Kötelez és figyelmeztet bennünket évről-évre. Figyelmeztet és példát állít eléink hazaszeretéből, tisztességéből, jót akarásból, önfeláldozásból, figyelmeztet az igazságért való kiállás fontosságára.

Ünnep a mai nap, a szabadságért vívott küzdelem egyik legszebb ünnepe. Az 1848-49-es Forradalom és Szabadságharc után másképp nézett a világ erre a kicsi Magyarországra, melyet mi hazánknak nevezhetünk. Ez a kicsi nép megmutatta a nagyvilágnak, hogy sokáig képes tűrni, de ha már elviselhetetlenek a terhek, a tehetetlenség és a károkozás, akkor elszakítva a láncokat az életét is áldozza az igazságért és a szabadságért.

A mai napon emlékeznünk nem csak arra az egy napra – március 15-re – kell, hanem azokra az évekre is, melyek elvezettek a forradalomhoz és szabadságharchoz.

Szemere Bertalan a későbbi Batthyány kormány első belügyminisztere, a korábbi ellenzék egyik vezéralakja 1845-ben, egy esti összejövetelen már így szólt a pesti ifjújághoz:

„Minden kérdésnél különbséget kell tenni az ál- és az igazi reform, az ál- és az igazi alkotmányos eszme közt. Ezért szükséges, hogy az ellenzék régi állásából egy újabb állásba lépjen át. Eddig több bátorság kellett, most több okosság, eddig élelőbb hang, most élelőbb ész, és több munka és áthatóbb értelem a történendők megbírálásában, és azoknak a szemmel tartásában annál kitartóbb figyelem, mivel nálunk a sajtó örökös hatalmának szabad kifejlődése mind ez idáig gátolva van.

Soha nem volt nagyobb szükség arra, hogy az ellenzék ébren legyen; hogy mindent lásson és halljon; dolgozzék, tervezzen, szövetkezzék. Eddig az ellenzék ... csak az ör szerepét vitte.”

Ezek a szavak ma is aktuálisak. 1845-ben – csakúgy mint ma – felismerte az ellenzék, hogy a kormánypárt csak elkendőzi a bajokat, hogy a fiatalok éleslátása és tenni akarása nélkül nincs előrehaladás, nincs fejlődés, nincs jövő.

Most is így van ez. A fiatalok azok, akik ébren tartják az öntudatot, azt a lelkiismeretet, mely újra és újra megváltoztatta és megváltoztatja a magyarok és időként Európa történetének menetét!

1848-ban már betelt a pohár. Elég volt! – mondták az emberek, s elsöpörték mindazokat, akik nem tudtak alkalmazkodni a változásokhoz, nem értették, vagy nem akarták érteni, hogy gyökeres változásokra van szüksége az egész országnak.

„Higgyünk a szemünknek, olvassuk le a történelem üzenőfaláról, amit szóval, tettel, vérrel a '48-as magyarok nekünk írtak oda: Merjük vállalni, hogy magyarok vagyunk, merjünk a jövő emberei lenni.”

A változás, a jövő pedig elkezdődött, ne-

künk, magyaroknak érdemes meglátni a változás fájdalmain túl, a változás kínálta esélyeket is. Ha kimaradunk a változásokból és a világgazdaság újra megindul, előfordulhat, hogy a világgazdaság újra meginduló szerelvényéhez nem tudjuk odakapcsolni Magyarországot vasúti kocsiját.

Tartunk ettől, hiszen a világ más országaival szemben nálunk nincs változás!

Nem is lesz, amíg ugyanazok vezetnek az országot, akik a csödhelyzetet előidéztek.

A mi politikai elitünk, a kormányzó elitünk kétségbeesetten küzd a változások ellen. Hét év alatt képtelenek voltak elérni bármilyen tényleges kérdésben akár egyetlen fontos sikert is.

Magyarországnak új irányba kellene fordulnia. Ehhez azonban új emberek kellenek! Olyan emberek, akik akarnak, tudnak és képesek is változtatni.

Magyarország változást akaró nemzedékeinek össze kell fognia, és együttes erővel, az elsöprő többség hangján ki kell mondani: területi követeléseink vannak. Vissza akarjuk kapni a hazánkat, a saját országunkat azoktól, akik magánvállalatként kezelték, és csödbe vitték.

Területi követeléseink vannak a reménytelenséggel szemben, a hazugsággal szemben, a megszorításokkal szemben, a régi, lejárt elittel és folytonos kudarcokkal szemben. Teret követelünk az új gondolatoknak, új megoldásoknak, új eszközöknek. Ebben az Európa parlamenti választás rendkívül fontos állomás lesz.

Eljön az igazság és a számonkérés pillanata. Eljön a nap, amikor mi, a változást akaró nemzedékek közösen indítjuk majd Magyarországot egy új irányba, hogy a kialakuló új és nehéz világrendben megbecsült, tisztelt és erős országgá tegyük.

Mindehhez adnak példát a '48-as hősök, akikre felnézünk, akik előtt fejet hajtunk, s büszkén tesszük ki házainkra a tavaszi széllel dacoló lobogóinkat, hordjuk a nemzeti színű kokárdát, tiszteletünk és összetartozásunk egyértelmű jelét.

Büszkén mondjuk ki nevüket, hiszen ők is azt akarták min mi: Hogy ez a nép, ez a haza szabad legyen, emelt fővel járjunk a világban, s tudjuk, hogy nemzetünk életében olyan fogalmaknak is van értelme, mint bátorság, merészség, eszmékhez való ragaszkodás.

Végezetül pedig álljon itt Mórizz Zsigmond egy idézete rólunk, magyarokról:

„Szerencsére a magyar állja a verést. A legjellemzőbb magyar fa a diófa. Ezt sose metszik. Zúzzák és törnek. Ha nem terem, meg kell verni hosszú rudakkal s a fájó sebekből termő ágak hajtának.

Így verik a magyarságot a Sors által rászabadított elemek és emberek is. De a magyar fa egyre ősbibb erővel sarjad.”

Isten övja és segítse a magyart, a hazát és minden szarvasi polgár boldogulását!